

Εδώ, πρώτη από τ' αριστερά, είμαι με τις φίλες μου της Δ' δημοτικού. Καλοκαιράκι, όπως θα βλέπετε, και από την ησυχία της θάλασσας, και από τα κοντομάνικα, ελαφρότατα και ωραιώτατα φορέματα. Μάλλον πρέπει να φωτογραφηθήκαμε Κυριακή διότι διακρίνω σοσονάκια στα πόδια μου και στα ποια της μιοπης κι ασπρα παπουτσια, πεοια, σημαοι οτι προηγουμενας ειχαμε εκκλησιασται. Οι αλλες της συντροφιας είναι η Γασουλα, η Βουλα, η Ελένη. Με την Πόπη και τη Βούλα είμαστε ακόμη αυτό που λέμε «επιστήθιες φίλες» ενώ τα άλλα κορίτσια δεν τα βλέπω. Άκουσα ότι η Τασούλα ζει στον Καναδά και νομίζω στον Πειραιά η Ελένη. Πάντως τότε ήμασταν αχώριστες.

Η βάρκα που μας φιλοξενεί είναι η «Βγενιό», το όνομα της γυναίκας του μπάρμπα Μήτσου, συγγενούς μου και εκλεκτού ανθρώπου. Βάρκα καλοτάξιδη που μοσχοβολούσε θάλασσα και μιογιά. Μας την έδινε για μικρές βολτούλες ευχαρίστως ο μπάρμπα μου, πλην όμως μας παρακολουθούσε συνεχώς από τον μόλο.

Τα βραδάκια του καλοκαιριού μια άλλη, θαυμάσια διασκέδαση ήταν οι βαρκάδες. Μπαίναμε παρέες-παρέες στις βάρκες και λάμναμε τραγουδώντας. Καμιά φορά παίρναμε και φαγητό μαζί μας. Ή καρπούζια. Τ' αδελφία μου, που ποτέ δεν μου χάλασαν χατίρι, μεγαλύτερά μου όλα, με δέχονταν στην παρέα τους και τραγουδώντας, και κουβεντιάζοντας απομακρινόμαστε στην ησυχία και στην ομορφιά της νύχτας. Κάποτε δέναμε σε βράχους επίπεδους, σαν λιλπούτεια νησάκια έμοιαζαν, κι ήτανε μια απόλαυση να βλέπεις από μακριά τα φώτα της Νεάπολης, να ακούς τις στροφές από τα τραγούδια της μόδας στα γραμμόφωνα των καφενείων της παραλίας, να μιλάς σιγανά γιατί οι φωνές μεγεθύνονταν και ταραζόταν η ομορφιά, να την ακούς τη θάλασσα με τις χιλίες φωνές της.

Μια νύχτα σηκώθηκε ξαφνικός οξαέρας κι αποκλειστήκαμε για λίγο στη... βραχονησίδα μας. Τι λέω λίγο, κόντευε μεσάνυχτα κι ήμασταν, οι μικρότεροι, κατατρομαγμένοι. Η «Βγενιό» χτυπιόταν και χοροπηδούσε όχι, όχι βίαια, ανήσυχα κάπως. Οι μεγαλύτεροι, αγόρια και κορίτσια, μάλλον το γλεντούσαν μα η κατάσταση δεν κράτησε πολύ ακόμη, είδαμε μες στο φως που αντανάκλουσε στα νερά, ένα μεγάλο σκάφος να μας ζιγώνει. Ακούσαμε το θόρυβο της μηχανής του, ήχος γνώριμος σ' εμένα σαν φωνή, σαν οικεία, αγαπημένη φωνή. Το καίκι μας. Το καλό, αγαπησιάρικο καίκι μας. «Αγία Παρασκευή» βαφτισμένο αλλά και «Μαντζουράνη». Στο τιμόνι ο πατέρας μας. Φορούσε άσπρο πουκάμισο που άσπριζε ακόμη πιο πολύ στη νύχτα. Έτσι όπως ανήσυχος ερχόταν να μας περιμαζέψει, μέγας γνώστης του καιρού βέβαια, μου φάνηκε σαν ήρωας παραμυθιού, σαν τα ατρόμητα παλικάρια των παλιών ιστοριών που ακούγαμε τότε στον τόπο μας και μαγευόμαστε. Ένοιθα περήφανη. Και για ένα σωρό λόγους, ακόμη νιώθω έτσι όταν τον θυμάμαι.

Όσο για τη βαρκούλα τη «Βγενιό», με τον καιρό και με το νερό, σιγά και με χάρη εξαΰλωνόταν έως ότου έγινε ένα με τα βότσαλα, με το κόμα και την άμμο και τα γιαιολάχανα. Έλιωσε γλυκά.

Στη φωτογραφία, αν προσέξετε, έχω δεμένους στις κοιτίδες μου λευκούς ταφραδένιους φιάγκους. Όταν έτρεχα, από μακριά φαινόταν σαν πελώριες πεταλούδες που με ακολουθούσαν.-